

Poul Dam: Jeg beklager, at jeg har fundet det nødvendigt at stille dette spørgsmål. Hvis tinget havde fået den udenrigsdebat, som vi på et vist tidspunkt havde håbet at få i december måned, havde dette spørgsmål formodentlig kunnet klares i den forbindelse. Og jeg vil tilstå, at jeg ville forstå det, hvis den højtærede statsminister og den højtærede udenrigsminister, som vi har den glæde at se her i dag, bliver lidt træt af de mange Vietnamspørgsmål.

Der er imidlertid flere årsager til, at disse spørgsmål dukker op den ene gang efter den anden. Der er i den danske befolkning en forståelig og rimelig bekymring over denne udvikling, og der er også en meget væsentlig uklarhed om, hvad der egentlig foregår i og omkring Vietnam. Uklarheden har jeg mødt et eksempel på, idet det er blevet bebrejdet mig, at jeg har benyttet udtrykket „borgerkrigen i Vietnam“ ved spørgsmålets formulering. Jeg har imidlertid her taget mit udgangspunkt i regeringens ofte fremsatte synspunkt, at enhver Vietnamordning må tage sit udgangspunkt i Genèveaftalerne, eller måske er det lidt mere korrekt at sige Genèvevederklaringen af 1954, hvori det meget udtrykkeligt siges, at grænsen mellem Nordvietnam og Syd-vietnam er en demarkationslinje, der ikke på nogen måde må fortolkes som udgørende en politisk eller territorial grænse. Vietnam er ud fra Genèvevederklaringen en enhed, som midlertidigt er delt i to militære zoner.

Gentagelser har naturligvis været uundgåelige i de højtærede ministres svar på de mange forskellige spørgsmål. Men det forekommer mig, at nogle af gentagelserne er af en sådan art, at en lidt mere detaljeret forklaring af dem ville være rimelig. Den højtærede statsminister sagde her på ny den 2. december, at en tilfredsstillende løsning må findes i forhandlinger uden forhåndsbetingelser — det er vi enige med ham i — og at disse forhandlinger må tage deres udgangspunkt i Genèveaftalerne af 1954, og den højtærede statsminister fortsætter så — sp. 1872 —:

„Til sådanne forhandlinger er i hvert fald USA rede; andre parter i konflikten er det ikke og har afvist en række forsøg på kontakter til forberedelse af sådanne forhandlinger.“

Jeg må sige, at efter de oplysninger, der står til min rådighed — og de er ikke særlig omfattende, men begrænset til det, man kan læse i aviserne, i tidsskrifter og de andre meddelelsesmidler, der står til den almindelige borgers rådighed — forekommer det sådan, at situationen er den, at begge parter gentagne gange har udtalt, at de var villige til forhandlinger, men at realiteterne på begge sider — jeg beder den højtærede statsminister bemærke, at jeg sagde på begge sider — synes at være temmelig tynde. Hvis situationen er sådan, forekommer det mig, at der kan være rig anledning til at tage spørgsmålet op på ny, og derfor har jeg tilladt mig at spørge den højtærede statsminister, hvad der bringer ham til at tro, at der med hensyn til USAs forhandlingsvilje er realiteter bag påstanden.

Statsministeren (J. O. Krag): Ved præsident Johnsons tale i Baltimore den 7. april i år blev det gjort klart for verdensoffentligheden, at USA for sit vedkommende er rede til uden forhåndsbetingelser at indlede forhandlinger om løsning af Vietnamkrisen. Denne vilje til forhandling er blevet fremhævet talrige gange siden da såvel af den amerikanske præsident som af fremtrædende medlemmer af den amerikanske regering. Jeg vil gerne understrege, at der ikke for den danske regering foreligger noget, der kan give anledning til tvivl om, at der ligger realiteter bag disse udtalelser. Der er ikke fra amerikansk side stillet nogen betingelser for at indlede forhandlinger, og den amerikanske regering er rede til når som helst og hvor som helst at forhandle om løsning af Vietnamproblemet.

Når spørgsmålet formuleres så personligt, hvad der bringer mig til at tro dette, vil jeg tilføje, at såvel udenrigsministeren som jeg selv ved gentagne lejligheder har fået denne amerikanske forhandlingsvilje bekræftet ved samtaler med kompetente personer i amerikansk politik. Det, der herefter må mangle, er jo en lige så klart tilkendegivet vilje fra den anden side til på samme fordomsfrie måde at sætte sig til forhandlingsbordet. Jeg behøver ikke at tilføje, at der naturligvis ikke er noget, den danske regering her ønsker i højere grad, end at disse forhandlinger kommer i gang, først og fremmest for at de blodsudgydelser, denne